

De Legende van Dymseyrey

1. De Voorspelling

Ergens, in een verborgen wereld die gewoonlijk niet voor ons toegankelijk is, ligt het land Dymseyrey. Dymseyrey is een land, waar allerlei mensen en wezens wonen, die bij ons alleen in sprookjes voorkomen. Voor ons is dat misschien wonderlijk, maar voor de inwoners van Dymseyrey is het de normaalste zaak van de wereld. Voor hen zou juist een wereld, bewoond door alleen maar mensen, en zonder magie, een ongeloofwaardig verhaal zijn. En hoe het gekomen is dat er zo'n wereld bestaat? Niemand die het weet, en misschien komen sprookjes-wezens wel voor in onze sprookjes, omdat er heel af en toe een opening ontstaat tussen onze wereld en de verborgen wereld van Dymseyrey, heel misschien.

De inwoners van dit magische land leefden in een soort evenwicht; af en toe werd er eens iemand opgegeten door een boze wolf, en af en toe werd er een boze wolf door een jager geschoten, maar niet zo vaak dat wolven een bedreiging werden, of juist bedreigd met uitsterfing. De inwoners beseften, dat een wereld goede en slechte figuren nodig had; want wat voor nut had een dappere ridder als hij niet af en toe een draak of een vijandelijke ridder kon doden? En wat betekende het om nog lang en gelukkig te leven, als er niet ook mensen waren die arm, ziek of ongelukkig waren, of die op een vreselijke manier aan hun eind kwamen? Ja, Dymseyrey was een land van extremen, waar je lang en gelukkig kon leven, tenzij je vervloekt werd, of op heldhaftige wijze aan je eind kwam. En de inwoners wisten niet beter, en wilden niet anders.

Ooit had een oude wijze vrouw, het Orakel Odria, voorspeld, dat het evenwicht in Dymseyrey eens verstoord zou raken. Zoals dat gaat met orakel-spreuken, was het allemaal erg vaag, en kon het van alles betekenen. Maar het leek er op, dat de orakel-uitspraak ging, over mensen van buiten Dymseyrey, iets waar eigenlijk niemand in geloofde. Want Dymseyrey, dat was de wereld, en daarbuiten was er toch niets? Of toch?

Wat het Orakel precies gezegd had, was dit:

*Als te veel macht komt in één hand
wordt dat het einde van ons land.*

Hulp is er van de buitenkant.

Eén Naamloze Macht zal krachten binden;

Zal hoop, liefde en magie verslinden.

Tot men van buiten Dymseyrey zijn naam zal vinden.

Nogal vaag dus, zoals dat bij Orakels gebruikelijk is. Velen hadden geprobeerd de uitspraak uit te leggen. En soms had iemand zonder naam gedacht, dat hij of zij de Naamloze Macht was, en had geprobeerd de baas te worden in Dymseyrey, maar dat was nooit iemand gelukt. Anderen, geboren met naam, hadden geprobeerd zo gevreesd te worden, dat niemand hun naam meer hardop durfde zeggen, maar ook dat soort duistere figuren was het nooit gelukt, Dymseyrey in hun macht te krijgen. Tot nu toe hadden alle koningen gewoon een naam gehad. Sterker nog, er was zelfs een wet gekomen, die het hebben van een naam verplicht stelde, en ieder kind kreeg van overheidswege een goede fee toegewezen als peetmoeder, die als taak had er op toe te zien, dat het kind een naam kreeg, en om dan als beloning een wens toe te kennen. Zo was de toekomst veiliggesteld, en de feeën zorgden meteen ook voor de aangifte bij de burgerlijke stand, dus ook de administratie van de overheid werd er beter van.

2. De Naamloze

Ergens in een eenzame uithoek van Dymseyre werd een wezen geboren in alle eenzaamheid. Natuurlijk was zijn moeder aanwezig bij de bevalling, maar verder niemand. Tot de officiële petemoei-fee Isolinde aan kwam vliegen, om te vragen wat de naam en wens van de nieuwgeborene waren. Nou had de moeder van dit wezen een gruwelijke hekel aan feeën, en eigenlijk aan alles wat goed was. Maar als een goede moeder vertelde zij de naam van haar kind, gevolgd door de wens, dat die naam door niemand anders geweten zou worden. Nou was Isolinde gebonden aan haar eed, de wens te vervullen, maar ook door haar ambtseed aan de burgerlijke stand. En zo'n magische eed breek je niet zomaar, dat verscheurt je, en dat is precies wat er met deze fee gebeurde. Zodra ze de wens in vervulling deed gaan, spatte Isolinde uiteen in 1001 stukjes, daarbij er meteen voor zorgend, dat inderdaad niemand behalve de moeder van het wezen, zijn naam kende.

Natuurlijk werd de verdwijning van Isolinde onderzocht door de sprookjes-speurders, en toen ze niet gevonden werd, werden bijvoorbeeld alle boze wolven opgepakt, ondervraagd en onderzocht, maar er werd niets gevonden. En daarmee was de zaak af, en jarenlang vroeg niemand zich meer af, wat er die nacht gebeurd kon zijn. Want verhalen zonder afloop, daar weet men in Dymseyre niet echt raad mee.

3. Vreemdelingen en vreemde dingen

Jaren lang gaat alles in Dymseyre z'n gewone gangetje, totdat er rare dingen begonnen te gebeuren. Wanneer het precies begon, kon niemand met zekerheid zeggen, want toen eenmaal duidelijk was dat er vreemde dingen gebeurden, herinnerde men zich ook eerdere kleine voorvallen die misschien ook er mee te maken hadden.

Maar het eerste wat opviel, was de plotselinge aankomst van een groep mensen van buiten Dymseyre. Althans, dat is wat die mensen zelf beweerden, al geloofde eigenlijk niemand het, want hoe kan je nou van buiten de wereld komen? Maar dat er iets vreemds aan de hand was met die mensen, dat was wel duidelijk, al was het maar, omdat het allemaal mensen waren, en omdat geen van hen kon toveren.

Kluizenaar Klovis dacht wat anders. Hij herinnerde zich de uitspraak van het Orakel, en vermoedde dat de komst van deze mensen daar wat mee te maken kon hebben. Dus hij verliet zijn kluizenaars-hut en ging naar het paleis, om aan prinses Felicity te vertellen wat hij vermoedde.

De prinses geloofde het eigenlijk niet, maar ze wou de vreemdelingen wel zien, en ontving hen hartelijk in het kasteel. Het was wel duidelijk dat de vreemdelingen erg vreemd waren, en totaal niet op de hoogte van de gewoontes van Dymseyre, maar of dat nou betekende dat ze van buiten de bekende wereld kwamen, of gewoon dat ze vreemd waren, niemand die het wist.

De volgende dag vond er echter iets plaats, wat zeker meer dan gewoon vreemd was. Prinses Felicity nodigde groepen mensen uit om mee te komen naar het bos, en liet hen daar hopeloos verwaald achter. Het was duidelijk, dat de prinses niet zichzelf was, maar ach, in een wereld waarin iedereen wel eens in een kikker veranderd werd, was het niet extreem verontrustend als iemand even niet zichzelf was. Maar vreemd was het wel, en hoe veel ze ook gekust werd, ze werd niet meer normaal. Ze zag er wel uit als zichzelf, maar leek haar verstand en haar goede prinsessen-manieren kwijt.

In de dagen daarna gebeurde er steeds meer van dit soort dingen: feetjes die niet meer konden vliegen, tovenaars die geen spreuk meer uit hun mond kregen, zwak geworden reuzen, helden die geen pijl meer raak konden schieten of de kracht niet meer hadden om een zwaard uit een steen te trekken. En wat men ook probeerde, niets kon de slachtoffers hun krachten teruggeven. En langzaam kregen steeds meer mensen het idee, dat Klovis wel eens gelijk kon hebben, en dat het land werd bedreigd door een Naamloze Vijand.

4. De macht van een naam

Steeds meer Dymesyreyanen raakte hun krachten kwijt. En als je je hele leven hebt kunnen toveren, of vliegen, en ineens kan je dat niet meer, dan ben je behoorlijk hulpeloos. Plotseling moesten anderen het voortouw nemen, de gewone Dymesyreyanen die nooit hadden kunnen toveren, zoals Klovis. Hij schakelde de sprookjes-speurders in, van wie de meesten ook wel hun krachten kwijt waren, maar er waren er, die altijd al vertrouwd hadden op het bestuderen van sporen en bewijzen, en het gebruik van hun hersenen, en dat werkte allemaal nog als vanouds. Ook de vreemdelingen boden aan om te helpen, wat mooi aansloot bij de Orakel-uitspraak.

Wat er nu moest gebeuren, was het volgende: er moest uitgezocht worden, wat de Naamloze Vijand gedaan had om ieders krachten te stelen, en als men wist waar hij dat gedaan had, en hoe en wanneer, dan was het misschien mogelijk om er wat tegen te doen. En het zou natuurlijk enorm helpen om uit te vinden wie de Naamloze Vijand eigenlijk was.

Volgens de sprookjes-speurders was het duidelijk: het Orakel had gezegd: *“Hulp is er van de buitenkant”* en als de groep vreemdelingen de bedoelde hulp was, waar alles wel op wees, dan was het duidelijk, dat de komst van de vreemdelingen vooraf gegaan moest zijn, aan wat de Naamloze Vijand gedaan had. En omdat er tussen de dag van aankomst van de vreemdelingen, en het eerste vreemde gedrag van de prinses maar een enkele dag geweest was, was het tijdstip van de misdaad redelijk bekend. Of eigenlijk exact bekend, want dit soort magie vind eigenlijk altijd plaats om middernacht. Dus wat er ook gebeurd was, het was gebeurd om middernacht in de nacht van zaterdag op zondag.

De spurders maakten dus snel een lijst van alle verdachte types, zoals boze wolven en stiefmoeders, vampiers en heksen, enzovoorts. Van elk van hen werd uitgezocht waar ze waren in de bewuste nacht.

Tegelijkertijd werd er ook uitgezocht, wat voor vormen van magie er bestonden waarmee je iemands krachten kon stelen. Al snel werd duidelijk, dat de Naamloze Vijand als geen ander wist, wat de macht was van de kennis van iemands Ware Naam. Hij had ongetwijfeld magie gebruikt, om achter de Ware Namen te komen van iedereen wiens krachten hij wou stelen.

En of het nou toeval was, of dat de magie van het land Dymesyrey mee kwam helpen, maar er werd nog wat gevonden: tijdens het speuren, vonden de vreemdelingen scherven van de uiteengespatte fee Isolde. De fee was natuurlijk niet meer te redden na al die tijd, maar toen de stukjes in elkaar gepuzzeld waren, was daarop wel te lezen wat de naam was, van degene bij wiens doop ze aanwezig geweest was: Repelsteeltje.

5. De Spiegel des Tijds

Iedereen ging gerust slapen die nacht; de Naamloze Vijand had een naam, en daarmee zou er vast snel een einde komen aan zijn plannen. Iedereen zou zijn krachten weer terugkrijgen, en lang en gelukkig leven.

Maar nee, want Repelsteeltje had al weer een volgend plan in werking gesteld. Die nacht probeerde hij de krachten van de Spiegel des Tijds te stelen. Maar of het nou kwam, omdat zijn naam inmiddels bekend was, of doordat de spiegel te machtig was voor hem, of omdat er iets anders mis ging, maar hoe dan ook, Repelsteeltje kreeg de Spiegel des Tijds niet heel in handen. De tijd fluctueerde en knipperde, draaide achterstevoren en ondersteboven, en toen de spiegel uiteindelijk in scherven op de grond viel, bleek de tijd omgekeerd te zijn. Ook de wereld er omheen was totaal onherkenbaar geworden; er stonden dingen die uit andere plekken of tijden afkomstig waren, en sommige gebouwen, bossen en bergen waren ook omgekeerd geraakt. En ja, soms was zo'n ondersteboven-berg al met een enorme klap op de grond gevallen, met nog meer schade en ellende als gevolg.

Dus na deze nacht volgde een avond in plaats van een ochtend, en al snel werd duidelijk, wat er aan de hand moest zijn. En wie er achter zat, was natuurlijk wel te raden. Maar het probleem was, dat de spiegel wel hersteld moest zijn voor het eind (of begin) van deze dag, want zodra het middernacht

was, zou herstel van de spiegel al niet meer helpen om de tijd, en het land, weer in orde te maken. Dan zou de tijd altijd achteruit blijven lopen, en grotendeels in de macht zijn van Repelsteeltje. Er moest dus veel gebeuren. Binnen een dag moesten alle stukken van de spiegel gevonden worden. Gelukkig bleken die stukken te liggen, op de plekken waar de grootste schade was aangericht. Bij de omgevallen kerktorens, ingestorte bergtoppen en verdwenen bossen dus. En zo werden de stukken van de spiegel teruggevonden tegelijk met het opruimen van de aangerichte ellende. En zo werd de richting van de tijd hersteld, net op tijd, zodat het morgen ook echt morgen zou zijn, en niet gisteren.

6. Lokaas

Nu de tijd weer in de goede richting liep, kon er nagedacht worden over een manier om Repelsteeltje te vangen. Nu wist Repelsteeltje sinds gister, dat er iemand bezig was om zijn plannen te dwarsbomen, want voor het eerst was het hem niet gelukt om de krachten te krijgen die hij had willen hebben. En hij wist ook, wie hem hadden gedwarsboomd: die groep vreemdelingen. Hen had hij niet meegenomen in zijn plannen, want ze hadden onbelangrijk geleden: gewone mensen, zonder speciale krachten. Maar het feit dat ze de spiegel hadden kunnen repareren, gaf wel aan dat ze blijkbaar toch speciale krachten hadden. En die krachten, die wilde hij voor zichzelf natuurlijk. En om dat te bewerkstelligen, had hij alleen hun echte namen nodig. Maar zijn gebruikelijke methode met een kristallen bal leek niets op te leveren, dan zag hij geen geheime Ware Namen, maar gewoon alleen de namen, waarmee de vreemdelingen elkaar ook noemden. Daar had hij niets aan, dus hij besloot om ze te bespioneren om te zien hoe hij hun Ware Naam kon achterhalen.

Maar dat was precies, waar men op gerekend had: de vreemdelingen lieten uitlekken, dat hun Ware Namen opgelagen waren in een voorwerp. Dus Repelsteeltje ging proberen dat voorwerp te bemachtigen, maar hij lette daarbij niet op, waar dat voorwerp zich bevond. Het was namelijk verborgen tussen de herstelde delen van de Spiegel des Tijds, en zodra Repelsteeltje daar tussen de spiegels stond, werd de opening afgesloten en zat hij gevangen, waarna de Spiegel des Tijds alles wat er gebeurd was, terugkaatste en terugdraaide.

Repelsteeltje werd daardoor weer een kleine onbeduidende gnoom – nu met naam, en alle anderen kregen hun krachten weer terug, en leefde nog lang en gelukkig.